
MUSIC · UNIVERSITY OF TORONTO
3 1761 04157 0714

50 Svenska folkvisor

BEARBETADE OCH SATTA
FÖR SÅNG OCH PIANO
av
Gustaf Hägg

STOCKHOLM.
CARL GEHRMANS MUSIKFÖRLAG

50 Svenska Folkvisor

BEARBETADE OCH SATTA
FÖR SÅNG OCH PIANO

af

Gustaf Hägg.

STOCKHOLM,
CARL GEHRMANS MUSIKFÖRLAG.

1. Ack, Värmeland, du sköna.

Andantino.

Sång.

Piano.

1. Ack, Vär - me - land, du
2. Ja, när du en gång

skö - - na, du här - - li - ga land, du kro - na bland
skall bort och gif - ta dig, min vän, då skall du till

Sve - a - ri - kes län - - der! Och kom - me jag än
Vär - me - land fa - - ra. Där fin - nes nog Guds

p

midt i det för - lof - va - de land, till Värm - land jag än - då å - ter-
gåf - vor af flic - kor kvar i - gen, och al - la ä' de präk - ti - ga och

f con anima

vän - der. Ja, där vill jag lef - va, ja, där vill jag
ra - ra. Men fri - ar du där, så var mun - ter och

pp *mf con anima*

p

dö. Om en gång i - från Värm - land jag ta - ger mig en
glad, ty ras - ka gos - sar vil ja Värmlands - flic - kor - na

p

p poco più lento

mö, så vet jag att al - drig jag mig ång - rar.
ha, de sorgs - na dem ge de up - på bå - ten.

Anders Fryxell.

p poco più lento *rall.*

2. Näckens polska.

Moderato, tranquillo.

p — a tempo — p — rit. — p

1. Djupt i haf - vet på de - man - te - häl - len
2. Ä - girs dött - rar ho - nom sak - te - li - ga
3. O, hvar dväljs du, kla - ra - ste bland stjärnor,

Näc - ken hvi - lar i grö - nan sal. Nat - tens tär - nor
gun - ga fram på den kla - ra sjö. Har - pans ljud de
i den blå - nan - de skym - ningsstund? Du, som for - dom

spän - na mör - ka pel - len öf - ver skog, öf - ver berg och dal.
gå så sor - ge - li - ga, sö - ka fjär - ran en våg att dö.
en af jor - dens tär - nor, var min brud u - ti haf - vets grund.

Kväl-len här -lig står i svar-tan hög-tidsskrud. När och fjär - ran ej en
Fast hans ö - ga står åt dunk-la him-me-len, in - gen stjär - na bå - dar
Och, när hjär-tat brann vid mi - na öm - ma slag, smög så skön och blyg de

susning, in - tet ljud stör det lugn, öf - ver nej-den rår, när hafvets kung ur gyll-ne
nattens drottning än. Fre - ja smyc-kar sitt gyll-ne hår, och Näcken så sin sorg på
tju-san-de be - hag mot min barm i den sva - la flod, och gyll-ne har-pan stum på

bor - gen går, när haf-vets kung ur gyll - ne bor - gen går.
har - pan slår; och Näc - ken så sin sorg på har - pan slår.
vå - gen stod; och gyll - ne har - pan stum på vå - gen stod.

4.

„Men dig Oden böd högt öfver jorden
evigt stråla från Gimles famn;
Med sin harpa sångarn, enslig vorden,
kvar blott äger din bild, ditt namn.
Men en dag, när midgårdsormen reser sig,
gudar väpnas, allt förlossas – då hos dig
skall jag åter på vågor blå
|: för nya världar gyllne harpan slå." :|

5.

Så den sorgsne. Men vid himlaranden
Freja huldt genom natten ler.
Evigt på den guldbeströdda stranden
sina tårar hon glänsa ser.
Och sin vän på hafvet hälsar hon så mild;
Vågen speglar darrande den huldas bild;
Näcken höres på böljan blå
|: så gladelig sin gyllne harpa slå. :|

6.

Nattens tärnor, klara stjärnor alla,
gå till dans i den stilla kväll,
när de skära silfvertoner skalla
öfver stranden från häll till häll.
Men när blodig dagens drott i östern står,
bleknande och rädd den blida stjärnan går;
Sorgligt afsked hon blickar ner,
|: och gyllne harpan klingar icke mer. :|

A. A. Afzelius

3. Jag ser uppå dina ögon.

Andantino.

mf

1. Jag ser up - på di - na
2. Di - na svart - bru - na, skö - na
3. En vän u - tan
4. Men när jag blif - ver

mf rit. mf a tempo

p mf

ö - gon, att du har en an - nan kär; jag ser up - på di - na
ö - gon, din — ro - sen - rö - da mun, di - na svart - bru - na, skö - na
kär - lek den — lik - nar jag vid, en vän u - tan
dö - der och — lag - der up - på bår, men när jag blif - ver

p mf

p p

ö - gon, att du har en an - nan kär; Ack, —
ö - gon, din — ro - - sen - rö - da mun, haf - va
kär - lek den — lik - - nar jag vid det —
dö - der och — lag - - der up - på bår, ack, —

p p

skön - sta lil - la vän - nen, säg mig, hvem det är. Då —
lagt up - på mitt hjär - ta en bör - da så tung. Hals -
trä - det u - tan när - ing, som in - gen frukt bär. Den är
skön - sta lil - la vän - nen, om kär - le - ken står, gack

cresc. rit. *f a tempo*

vil - le jag så gär - na va - ra re - de - lig mot dig, så
ban - det up - på hal - sen det glim - mar som rö - dan gull. Där
ic - - ke — värd att kal - las för min vän, som
först till min säng, gack se - dan till min graf, där

cresc. rit. *mf a tempo*

p e rall.

län - ge som mitt hjär - ta det — rö - res i — mig.
för — vill jag va - ra lil - la vän - nen så — huld.
ta - ger sig en an - nan och — läm - nar mig al - len.
hvi - lar lil - la vän - nen, som — dig äls - kat — har.

p e rall.

4. Tänker du att jag förlorader är.

Poco vivace.

mf

1. Tän - ker du att jag för - lo - ra - der är, fast jag din gunst ej har? Nej du må va - ra för - vis - sad där - på, att jag har en an - nan i
2. Tän - ker du att jag skul - le sör - ja för dig? Så to - kig var jag fäl - le ej. Nog får jag en an - nan, som hål - ler af mig, å in - te så hän - ger man

p leggiero

p

p

val. Så sant som här fin - nes vat - ten och vin, så
sej. Så visst som det ä' att jag nu sit - ter här, sa

sant har du va - rit all - ra kä - re - stan min, som
visst

un - der — him - me - len fanns, men nu är jag li - ka

lu - stig och glad och sjun - ger fal - le - ral - le - ral - le - ra!

5. Till Österland vill jag fara.

Andante espressivo.

p

1. Till Ö - ster-land vill jag fa - - ra, där bor all - ra kä - re - stan min. Till Ö - - ster - land vill jag fa - - - ra, där
2. Jag där vill byg - ga en hyd - - da, där mar - ken står stän - digt så grön. Jag där vill byg - - ga en hyd - - - da, där
3. De grönskas båd' vin - ter och som - - mar, i lun - den där de stå. De gröns - kas båd' vin - - ter och som - - - mar, i

bor all - ra kä - re - stan min bor - tom berg och dju - pa
mar - ken står stän - digt så grön, och där trä - den ä - ro
lun - den där ___ de stå, den e - ne bär mus - kat - te -

p *p dolce*

da - - lar allt ___ un - der så grö - nan en lind.
pryd - - da med ___ blom - mor, som dof - ta så skönt.
blom - - mor, den ___ an - dre ___ nej - li - kor små.

p *dim. e rall.* *pp*

4.

|: Där är en hage planterad,
efter ett högt förstånd, :|
med träd och örter formerad,
som ingen beskrifva kan.

5.

|: Jag måste icke förglömma
den sköna krystalleflod, :|
de lefvande vattenströmmar,
som fukta trädets rot.

6.

|: Och midt uti den hage,
där ståndar en lifsens blom, :|
bär tolf slags frukter å rade,
och löfven är läkedom.

7.

|: Där står och hälsobrunnen,
en lefvande källa klar, :|
hvars like ej är funnen,
som Salomon skrifvit har.

8.

|: Min själ, du göre dig redo
den gena vägen att gå, :|
öfver berg och torra hedar,
förr'n natten faller oss på.

6. Och hör du unga Dora.

Un poco lento.

1. Och hör du un - ga
2. Ja, väl vill jag

Do - ra, vill du gif - ta dig i år? Och hör du un - ga
gif - ta mig, men al - - drig med dig. Ja, väl vill jag

Do - ra, vill du gif - ta dig i år? I år ä' de
gif - ta mig, men al - - drig med dig. Jag har en vän på

Lento.

åt - ta å - ren gång - - na för - bi. U - ti ro - - sor.
böl - jor - na, som kom - mer snart i - gen. U - ti ro - - sor.

7. Och jungfrun gick åt killan.

Moderato, quasi allegretto.

p

1. Och jung-frun gick åt kil - lan, hon skul-le häm-ta vann; Och jung-frun gick åt kil - lan, hon
2. "Ack, hör du li - ten has - sel-gren, hvar - för är du så grann?" "Ack, hör du li - ten has - sel-gren, hvar-
3. "Ack, hör hon li - ten jung - fru, hvar - för är hon så fin?" "Ack, hör hon li - ten jung - fru, hvar-

skul - le häm-ta vann; där stod en li - ten has - sel-gren, han var så myc - ket
för är du så grann?" Jag ä - ter mull, jag dric - ker vann, där - för är jag så
för är hon så fin?" Jag ä - ter soc - ker, dric - ker vin, där - för är jag så

leggiero

grann; där stod en li - ten has - sel-gren, han var så myc - ket grann.
grann; Jag ä - ter mull, jag dric - ker vann, där - för är jag sa grann.
fin; Jag ä - ter soc - ker, dric - ker vin, där - för är jag så fin.

pp *poco rit.*

4.

‖: "Ack hör du liten hasselgren,
försmå du ej min' ord: :‖
‖: Jag har två bröder i konungens gård,
de hugga dig i rot." :‖

5.

‖: "De hugga mig om vinteren,
om sommarn står jag grön; :‖
‖: Men mister jungfrun äran sin,
den får hon ej igen." :‖

8. Om dagen vid mitt arbete.

Lento.

p p p cresc cresc. p p p p 3 p rall. pp pp rall. pp

Om da - gen vid mitt ar - be - te är du u - ti mitt sinn', om nat - ten då jag sof - ver är du i dröm - men min. Om mor - gon, då jag vak - nar, hvem sak - nar jag väl då? Jag sak - nar lil - la vän - nen, som är langt här - i - från.

9. Domaredansen.

Moderato.

mf *f* *sf* *mf*

Nu vil-ja vi be-gyn-na en do-ma-re-dans, me-dan

do-maren själf är hem - ma. Och al - la de, som i do-mar-dan-sen ga, de-ras

hjär-tan sko-la brin - na. Al - la sä - ga de: hä, hä, ha! Al - la sä - ga de:

nå, nå, na! Har du drömt om din kä - re-sta i natt, så skall du mot mig le.

mf *p* *f* *f molto meno mosso* *ff molto meno mosso*

10. Den bergtagna.

Poco lento.

1. Och jung - frun hon
2. Hon klap - pa - de på
3. Och upp steg ber - ga -

p

skul - le sig till ot - te - sån - gen gå;
ber - ga - dörrn med fing - - rar - na små;
kun - - gen, drog lå - - sen i - - frå;

pp più lento — mf a tempo

Så gick — hon den
Ti - den görs mig lång. „Statt upp, du hö - ga -
Så bar — han den

più lento — a tempo

pp — mf

vä - gen, åt hö - ga ber - get låg.
ber - ga - kung, drag lå - - sen i - - frå!" Men
bru - den i sil - kes - sän - gen blå.

pp

p

jag vet att sor - gen är tung.

poco rit.

4.
Så var hon i berget i åtta runda år,
Fick sönerna sju och en dotter så båld.

5.
Jungfrun hon gångar sig för bergakungen stå:
„Ack gifve, att jag finge till moder min hemgå!"

6.
„Och nog kan du hem till din moder få gå,
Blott att du ej vill nämna sju barnen de små."

7.
Och när som hon kom på sin kära moders gård,
ute för henne huld-moderen står.

8.
„Och hvar har du varit så långan en tid,
nu hafver du väl varit uti rosende lid?"

9.
„Och inte har jag varit uti rosende lid:
i berget har jag varit så långan en tid."

10.
„I berget har jag varit i åtta långa år,
där har jag födt sju söner och en dotter så båld."

11.
Bergakungen in genom dörren steg:
„Hvi står du här och talar så mycket ondt om mig?"

12.
„Och inte har jag talat något ondt om dig,
men väl om det goda, du gjort emot mig."

13.
Så slog han henne på blekan liljekind,
så blodet det stank på snörekjorteln fin.

14.
Packa dig på dörren, och låt det ske fort!
Och aldrig skall du komma inför din moders port.

15.
„Farväl, min kära fader, farväl min hulda mor:
farväl, min kära syster, farväl min kära bror!"

16.
„Farväl du höga himmel, farväl du gröna jord!
Nu reser jag till berget, där bergakungen bor."

17.
Så redo de sig öfver den mörka, långa skog;
Hon bitterligen grät, men bergakungen log.

18.
Så gingo de berget sex gånger omkring;
Så öppnades dörren och de stego in.

19.
Ung dotteren framsatte den röda guldstol
„O, hvilen er här, min sorgebunda mor!"

20.
„Och hämten mig in de glasen med mjöd:
Därur vill jag dricka mig själfvan till död."

21.
Och första dricken, hon af mjödglasen drack -
Tiden görs mig lång -
Hennes ögon de lycktes, och hjärtat det brast.
Men jag vet att sorgen är tung.

11. Och inte vill jag sörja.

Andante.

p

Och in - te vill jag sör - ja och

sör - jer än - då. Han kom - mer väl i - gen om ett år eller

p *f*

två, när lil - jor - na de blom - stra pa mar - - ken. Han kom - mer väl i -

p sostenuto

gen min lil - la hjär - te - vän, för kär - le - ken slu - tar så se - na!

12. Alls ingen flicka lastar ja.

Allegretto moderato.

p

1. Alls in-gen flic - ka la - star ja, där-
2. Ja, en-sam lef - ve den som vill, men

mf *p*

till ä ja för rin - ga; Men nog vet ja, hvem ja vill ha, som
ja ska ha min lil - la Ka - ri. Ho ä mej kär, ho hör mig till, ja

mf *cresc.*

hjär - tat mån - de tvin - ga. När ho i - bland de an - dra står lik-
dä ska bli som dä ha va - ri. Å herrgårds Per han ska fa si att

mf *cresc.*

som e ros bland lil - jor små ja glöm - mer all - ri hen - ne.
hö ä mi, å ska så bli tills ble - ka dö - den oss skil - jer.

13. Liten Karin.

Andantino.

p

1. Och li - ten Ka - rin
2. Hon ly - ste som en
3 „Och hör du, li - ten

p p

tjän - te på un - ga kun - gens gård. Och li - ten Ka - rin
stjär - na allt bland de tär - nor små. Hon ly - ste som en
Ka - rin! Säg vill du blif - va min? Och hör du, li - ten

p

tjän - te på un - ga kun - gens gård. Hon
stjär - na allt bland de tär - nor små. Och
Ka - rin! Säg vill du blif - va min? Grå

f

ly - ste som en stjär - na, bland al - la tär - nor sma Hon
un - ga kun-gen tal - te till li - ten Ka - rin så Och
hä - sten och gull - sa - deln, dem vill jag gif - va dig. Grå

mf

ly - ste som en stjär - na, bland al - la tär - nor små:
un - ga kun - gen tal - te till li - ten Ka - rin så:
hä - sten och gull - sa - deln, dem vill jag gif - va dig."

p

4.

‖: Grå hästen och gullsadeln, dem passar jag ej på. :‖
‖: Gif dem din unga drottning, låt mig med äran gå. :‖

5.

‖: „Och hör du, liten Karin! Säg, vill du blifva min? :‖
‖: Min rödaste gullkrona, den vill jag gifva dig". :‖

6.

‖: Din rödaste gullkrona, den passar jag ej på. :‖
‖: Gif den din unga drottning låt mig med äran gå. :‖

7.

‖: „Och hör du, liten Karin! Säg vill du blifva min? :‖
‖: Mitt halfva kungarike, det vill jag gifva dig!" :‖

8.

‖: Ditt halfva kungarike, det passar jag ej på. :‖
‖: Gif det din unga drottning, låt mig med äran gå. :‖

9.

‖: „Och hör du liten Karin! Vill du ej blifva min, :‖
‖: så skall jag låta sätta dig i spiketunnan in." :‖

10.

‖: Och vill du låta sätta mig i spiketunnan in. :‖
‖: Guds änglar små, de se, att jag oskyldig är därtill. :‖

11.

‖: De satte liten Karin i spiketunnan in, :‖
‖: och konungens små svenner de rulla henne kring. :‖

12.

‖: Då kom det ifrån himmelen två hvita dufvor ner; :‖
‖: De togo liten Karin, och strax så blef det tre. :‖

14. Glädjens blomster.

Andantino.

p legato

Gläd-jens blom-ster i jor-dens mull, ack visst al-drig gro!

Kär-lek själf ju för-såt-lig är för ditt hjär-tas ro.

Men där of-van för hopp och tro blom-stra de e-vigt fris-ka.

Hör du ej hur an-dar ljuft om dem till hjärtat hvis-ka!

Hör du ej hur an-dar ljuft om dem till hjärtat hvis-ka!

poco rall.

15. Allt under himmelens fäste.

Andante con molto espressione.

p

Allt under himmelens fäste, där sitta stjärnor små. Allt under himmelens fäste, där sitta stjärnor små. Den vännen som jag älskat, den kan jag aldrig få! Oh!

Han föll uti mitt tycke; det rår jag inte för. Han föll uti mitt tycke; det rår jag inte för. Han lofte bli mig trogen intill sin bleka död. Oh!

poco rit — *a tempo* — *f* — *p un poco più lento* — *a tempo* — *pp* — *lento* — *pp*

1. 2.

16. Kristallen den fina.

Poco moto.

1. Kri - stal - len den fi - na, som so - len månd' ski - na, som stjär - nor - na blän - ka i skyn! Jag kän - ner en flic - ka, i dyg - den den fi - na, en flic - ka i den - na här byn. Min

2. Och om du än fo - re till värl - de - nes än - da, så ro - par mitt hjär - ta till dig. Och om du än fo - re till värl - de - nes än - da, så ro - par mitt hjär - ta till dig. Till

p

vän, min vän och äl - skogs - blom - ma, ack, om vi
dig, min vän och äl - skogs - blcm - ma,

mf

p

kun - de till - sam - mans kom - ma, och du vo - re

pp

vän - nen min, och jag all - ra kä - ra - sten

pp

mf *poco rit.*

din, du ä - de - la ros och för - gyl - lan - de skrin!

mf *poco rit.*

17. Per Svinaherde.

Moderato.

1. Per Svi - na - her - de sat - te sig på tuf - van och sang:
2. Och or - - men han sad' som ut - i bus - kar - na låg;
3. Om mor - - go - nen in - - nan da - gen blef ljus,

Kom fal - le - ral - le la - le - la - la - lej, la - la - la lej, la - la - la - lej, fa - la - lej.

Han öns - ka - de en jung - - fru
Int' får du nå - gon jung - fru än -
Stod svi - na - her - den u - tan - för

allt i sin famn.
nu på ett år. } Kom fa - la - la, la - la - la, la - la - la, la - la - la -
ko - nun - gens hus.

p

lej, sjung fa - la - la - lej, sjung fa - la - la - lej, fa - la - lej.

p

4.
Om dagarne så går jag och vallar dina svin,
om nättren så drömmer jag om drottningen din.

5.
Och svinaherden tog af sig sin gamlade vant',
så fick man då se en gulddiamant.

6.
Och svinaherden tog af sig sin gamlade hatt,
sa fick man då se hvar guldkronan satt.

7.
Jag är väl ingen svinaherde, fastän ni tycker så,
jag är den störste konung, som på jorden månd' gå.

18. Om sommaren sköna.

Poco lento.

p

1. Om som - ma - ren skö - na, när
2. Där hörs en för - nö - je - lig
3. Vid Lek - - sand mö - ter man

pp *p*

mar - ken hon gläds vid Da - la två älf - ver - na vi - - da: Från
näk - ter - gals - sång och dju - ren i lun - der - na gån - - ga; Vid
Sil - - ja - nom. Den sjö sig så vi - da ut - spri - - der i

Tu - na - å strand till Gag - ne - mäns näs, så fa - gert det
Åhl ut med land, på sjö och på strand, om vår - ti - den
fy - - ra de - lar, som lö - pa rundt om, men ös - ter - ut

f

då är att ri - - - da.
le - ka så mån - - - ga. } Gud glä - de och styr - ke de
Rätt - vi - ken vri - - - der.

mf

män, som där bo, Gud glä - de och styr - ke de män, som där

p *rall.*

bo vid älf - vom, på berg och i da - - - lom.

p *rall.*

4.
Från Rättvik och Ore man färdas också
till Moramäns nöjsamma ständer.
Dit upp ifran Falun de handelsmän gå,
så sjöleds som ock uppå landen.
:|: Gud gläde och styrke de män, som där bo :|:
vid älfvom, på berg och i dalom.

5.
Där hafver vår sol formerat en ö,
som Siljan så kärligt omfamnar,
där tusentals fiskar de lemna sitt frö
i gräsrika vikar och hamnar.
:|: Gud gläde och styrke de män, som där bo :|:
vid älfvom, på berg och i dalom.

6.
Från Venjan och Orsa till älfvenes dal,
och så öfver bergen till Särna,
där elgar och renar till tusendetal
i skogarne vistas så gärna.
:|: Gud gläde och styrke de män, som där bo :|:
vid älfvom, på berg och i dalom.

7.
Från Öster-till Vesterdalmännernes bo
man kommer och där får beskåda
båd' Lima och Malung och Appelebo
tillika med Jerna, Nas, Floda.
:|: Gud gläde och styrke de män, som där bo :|:
vid älfvom på berg och i dalom.

8.
Guds ande i Nordlanden hvilar nu sig;
Ja, längst upp i världenes ända.
Vår himmelske Fader! Vi rope till dig:
Du värdes din nåd till oss sända!
:|: Gud gläde och styrke de män, som där bo :|:
vid älfvom, på berg och i dalom.

9.
Allt detta blef fattadt en midsommarsdag
på Moramäns nöjsamma ängar,
vid Utmelands by med lust och behag,
bland blomstrande, grönskande sängar.
:|: Gud gläde och styrke de män, som där bo :|:
vid älfvom, på berg och i dalom.

A. Wallenius.

19. Och mins du hvad du lofvade.

Andante con molto espressione.

rall. p m. d. rall.

a tempo p rit. a tempo mf

1. Och mins du hvad du lof - va - de, och mins du hvad du sa - - de, allt
2. Och mins du hur du ta - la - de, och mins du hur du sa - - de, allt

a tempo p rit. a tempo

när som vi sto - do un - der him - me - len den blå? } Du
när som du var up - på ditt a - der - ton - de år? }

p

f *p*

lof - va - de, du skul - le al - drig svi - - - - - ka, och

f *p*

f

li - ka - fullt så bju'r du till att gö - ra det än - då. Du

mf

p

lof - va - de, du skul - le al - drig svi - - - ka, och

p

rit.

li - ka - fullt så bju'r du till att gö - ra det än - då.

rit.

20. Hvad jag har lofvat, det skall jag hålla.

Allegretto.

Hvad jag har lof - vat, det skall jag hål - la: att
aldrig nån'sin äls-ka mer än tre. Hvad jag har lof - vat, det skall jag hål - la: att
al-drig nån'sin äls - ka mer än tre. Och en för ro skull, och
en för nöd skull, den tredje, han skall bli min lil - la vän. Och en för ro skull, och
en för nöd skull, den tred-je, han skall bli min lil - la vän.

21. Vårvindar friska.

Allegretto moderato.

p

1. Vårvin-dar friska le - ka och hviska
2. Hjärtat vill brista. Ack, närdensista

p leggiero — poco rit.

lunder-na om likt älskan-de par. Strömmarne i - la, finna ej hvila, förrän i hafvet
gången jag hör-de kär-lekens röst. Ö - gonens lå - ga, afske-dets plåga, mun emot mun och

störtvå - gen far. Klappa mitt hjär-ta, kla - ga och hör; vallhornens klangbland
klappan - de bröst! Fjäll-da - len stod i grön - skan-de skrud, trasten slogdrill på

klippor - na dör. Strömkarlen spelar, sor-ger-na de-lar va-kan kringbergoch dal.
drill för sin brud. Strömkarlen spelar, sor-ger-na de-lar va-kan kringbergoch dal.

Julia Nyberg (Euphrosyne.)

22. Och flickan hon går i dansen.

Poco vivace.

p

1. Och flic-kan hon går i dan-sen med
2. Och kä - ra-ste du min flic - ka, bind
3. Och jung-frun hon los-sar sak - ta på

rö - dan gull - band, och flic-kan hon går i dan-sen med rö - dan gull -
in - te så hårdt, och kä - ra-ste du min flic-ka, bind in - te så
rö - dan gull - band, och jungfrun hon los-sar sak-ta på rö - dan gull -

mf

band. Det bin - der hon om all - ra kä - ra-stens hand; det
hårdt, jag är - nar visst in - te att rym - ma bort; jag
band, så ha - stigt den sven - nen i skogen för - svann, så

bin - - der hon om all - ra kä - ra - stens hand.
är - - nar visst in - - te att rym - ma bort.
ha - - stigt den sven - - nen i sko - gen för - svann.

23. Jag unnar dig ändå allt godt.

Andante tranquillo e molto espressivo.

p

Jag un - nar dig än - då allt godt, o,

p *rall.* *p a tempo*

ljuf - va än - gel fin. Fast du i - från mig haf - ver gått är

p *p dolce* *p*

du i hå - gen min. Så tac - kar jag för kär - le - ken, jag

mf *p* *mf*

nju - tit har af dig, min vän, från den - na dag och tid.

pp *poco rall.* *p* *poco rall.* *pp* *ppp*

24. Det står ett ljus i Österland.

Un poco mosso.

1. Det står ett ljus i Ö - sterland, det ly - ser som en
2. Om vi o - vän - ner skul - le bli, som såd'na vän - ner

stjär - na. Det är så likt min lil - la vän, den vän jag ser så
va - rit, och som en så - dan längre tid hvar - an - dra äls - kat

gär - na. Jag tror den vän den lef - ver än, den tän - der upp sitt
haf - va. Så långt som him - mel är från jord, så långt du är från

ljus i - gen e - mel - lan så - ta vän - ner. Jag vän - ner.
di - na ord, som du med mig har ta - lat. Så ta - lat.

25. En gång i bredd med mig.

Allegro moderato.

p

1. En gång i
2. Prä - sten tar

bredd med mig prä - sten skall fra - ga dig, om du vill haf - va din
bo - ken fram, spör - jer oss hvar om an, se'n tar han rin - gen af

ut - val - de vän. Om du då svi - ker mig, sam - ma just
rö - da - ste guld, sät - ter den på din hand; det är ett

gör det mig, nog får jag den, som mig äls - kar i - gen.
fä - ste-band! Då har du blif - vit min ma - ka sa huld.

26. Mandom, mod och morska män.

Tempo di marcia, energico.

1. Man-dom, mod och mors-ka män
2. To-ner än från ford-na dar,

fins i gam-la Sver-ge än, kraft i arm och kraft i barm,
lju-da där i skog och dal, vil-da som en storm på haf,

ung-domsvarm i bar-da-larm. Ö-gon blå, då och då, le i blom-ster-
mil-da som en tår på graf. Lyssnen då, vän-ner på, hemländsk hundra-

-da-lar där. Nord, du jor-dens jät-te-lem, Nord, du mil-da hjär-tans hem!
-år-ig sång. Lyss-nen, äls-ken, lä-ren den, sjun-gen, sjung den själf-ve se'n.

f *ff* *p* *poco rit.*

Rich. Dybeck.

27. Så ödsligt molnen på fästet gå.

Allegretto moderato.

p

1. Så öds-ligt mol - nen på
2. Kan - ske en vän i — det

fä - stet gå, och må - nan mel - lan dem ly - ser. De gam - la sa - gor jag
skö - na land från mol - net nu till mig blic - kar, och fä - stad än af de

tän - ker på, om gä - ster natt - mörk - ret hy - ser. Mång vål - nad tyc - ker jag
ljuf - va band, som för - dom vän - ligt mig nic - kar. Nog vo - re ro - ligt som

stil - la sväf - va där sko - gens tär - nor sin brud - dräkt väf - va på mos - sig bädd.
än - gel fa - ra så fri och glad i de rym - der kla - ra och se hit ner.

28. Den första gång i världen jag dina ögon såg.

Andante espressivo.

Den för-sta gång i värl-den jag di-na ö-gon såg mitt hjär-ta af kär-lek mån-de brin - - na: Jag
tänk-te då att dig jag till min kun-de få, att jag din vil-ja kun-de vin - -

1. 2.

na. Då slup-pe jag all ängs-lan hos mig. Min kär-lek den vän-der sig al-drig från dig förr än till den se-na-ste tim - - man, när vi med dö-den mån-de skil - ja.

29. Som stjärnan uppå himmelen så klar.

Lento, con molto sentimento.

30. Vi ska' ställa te' en roliger dans.

Allegro giocoso.

1. Vi ska' stäl-la te' en ro-li-ger dans, och
2. Vac-ker är du, när du dan-sar och ler, och

vi ska bin-da bå-de kro-na och krans te' dan-sen. Vi ska' stäl-la te' en
vac-ker när du på din kä-ra-ste ser, du lil-la. Vac-ker är du, när du

ro-li-ger dans, och vi ska' bin-da bå-de kro-na och krans te' dan-sen.
dan-sar och ler, och vac-ker när du på din kä-ra-ste ser, du lil-la.

Hej hopp! En ro-li-ger dans. Hej hopp! Båd kro-na och krans te' dan-sen.
Hej hopp! Du dan-sar och ler. Hej hopp! På kä-ra-sten ser, du lil-la.

31. Jag tror jag får börja öfverge att sörja.

Quasi Allegretto.

1. Jag tror jag får bör-ja öf-ver-ge att sör-ja, fast he-la värl-den
2. Jag tror jag får bör-ja öf-ver-ge att sör-ja, flic-kan hon blif-ver

står mig e-mot. Fast-än en flic-ka gjor-de mig o-lyc-ka, än-dock är jag vid godt
mun-ter och snäll. Fin som en blom-ma, vill hon till mig kom-ma, flic-kan vän-tar up-på

mod. Fäg-rin-gen, den du bär på din kropp, den lif-var he-la kär-le-ken opp.
mig. Hjärt-un-gen lil-la, här har du mig, al-drig i värl-den svi-ker jag dig.

Ö - go-nen di-na, täc - ka och fi-na, föt-ter-na gå i dans.
In-te ska' du grå-ta, vi ska bli så så-ta, lägg du din hand i min.

32. Och flickornas kärlek och ängarna grön'.

Con moto.

Och flickornas kärlek och ängarna grön',— de pryda hela jorden så skön. Och flickornas kärlek och ängarna grön',— de pryda hela jorden så skön. Då stod de falska tärnor och lade därom råd, att det bandet skull' aldrig slå in.—

33. I min ungdom det gladde mig att sjunga.

Andante.

p

I min ung - dom det glad - de mig att sjun - - - ga, fast - är sor - gen till hjär - tat mig gick. För de gam - la, för blom - stran - de un - ga, mest för vän - nen jag ha - de så kär.

poco rit.

34. Höga berg och djupa dalar.

Allegretto.

1. Hö - ga berg och dju - pa da - lar, här är vän - nen, som mig be - ha - gar.
2. Vi ska dan - sa öf - ver berg och bac - kar, sli - ta ut bå - de skor och klac - kar.
3. Nu vi dan - sat öf - ver berg och bac - kar, sli - tit ut bå - de skor och klac - kar.

1.-3. Hej, hopp, min lil - la soc - ker - topp, vi ska dan - sa tills so - len rin - ner opp. Hej, hopp, min skö - na.

1. Vi ska dan - sa i det grö - na.
2. Vi ska dan - sa i det grö - na.
3. Nu vi dan - sat i det grö - na.

35. Jag gick mig ut en afton.

Allegretto moderato.

mf

1. Jag gick mig ut en af - ton ut - i en lund så grön. Jag gick mig ut en af - ton ut - i en lund så grön. Där möt - te mig en gos - se så fa - ger och så skön, skön, skön. Där möt - te mig en gos - se så fa - ger och så skön.

2. Han lof - va - de mig sitt hjär - ta, han lof - va - de mig sin hand. Han lof - va - de mig sitt hjär - ta, han lof - va - de mig sin hand. Vi knö - - to, vi knö - to för - tro - li - ga band, band, band. Vi knö - to, vi knö - to för - tro - li - ga band.

36. Kom, kom fager ungersven.

Allegretto moderato.

Kom, kom fa - ger un - ger-sven och för oss bå - da i dan - sen.

Kom, kom fa - ger un - ger-sven och för oss bå - da i dan - sen. Den

e - ne gif - ver jag en korg, den an - dre för jag i min borg, och

här är gläd - je och in - gen sorg, ty här ska' bröl - lo - pet stån - da.

37. Du har sörjit nu igen.

Larghetto.

p *poco rit.* *p a tempo*

Du har sör - jit nu i - gen, du har grå - tit lil - la vän,

mf

ef - ter den du äls - ka må, *p* ef - ter den du al - drig får.

p Nej, det är visst dagg du ser, *cresc.* i - från löf - ven fal - la - ner.

f Snart, när löf - vet vissnadt är,

Lento. *p* fal - ler ej dag - gen mer.

pp *rall.*

38. Två vänner de gör ett par.

Allegretto.

poco rit.

a tempo

Två vän - ner de gör ett par. tre_ vänner gör en lån-gan rad.

Två vän - ner de gör ett par, tre_ vän-ner gör en lån-gan rad.

Fy - ra gör ett kast. åt - ta gör ett lass, tit - ta in - te på mej, du kan in - te få mej,

tro mej visst, hvad jag sä - jer dej! För tror du mej, så be - drar du dej!

39. Höga himmelen vet hvad som händer.

Andante, con molto espressione.

p

Hö-ga him - me-len vet hvadsom

hän - - der, hur det är, hur det mån - de sig gå; När jag

mf

mi-natankar till dig vän - - der, ä' väl di - na sålångt där-i - från. I

f

kväll jag mighä-danbe - ger; i morgonskalljagöfvergifva sör - ja; jag vill

p lento

al - drig sör-ja dig mer.

40. Skära hafre.

Tempo di marcia.

mf

Skä - ra, skä - ra haf - re, och hvem skall haf - ren

bin - - da? Jo, det skall all - ra kä - ra - sten min, hvar

skall jag ho - nom fin - na? Jag såg en i går af - ton ut -

i det kla - ra må - ne - sken. När hvar tar sin, så

f

tar jag min, och så blir trol - let u - tan. Och

f

de' var rätt, och de' var rätt, och de' var rätt och la - - gom, att

trol - let fick ur rin - gen gå, för in - gen vil - le ha' na.

ff p

Fy skam, fy skam, för in - gen vil - le ha' na.

ff p p

41. Å vill int' du, så vill fäll ja.

Allegretto vivace.

f

Å vill int' du, så vill fäll ja, så vill ja dan - sa mä kul - la; å vill int' du, så vill fäll ja, så vill ja dan - sa mä kul - la.

p

Kul - lo, kul - lo, kul - lo, kul - lo, kul - lo, kul - lo,

p legg.

cresc.

kul - lo, kul - lo, kul - lo, kul - lo, kul - lo, kul - lo.

f *poco ritard.*

Hej! dan - sa mä kul - la.

sff *f poco ritard.*

42. Flickorna de små uti dansen de gå.

Moderato.

p

Flic-korna / Gos-sar-na } de små ut - i dan - sen de gå. De tän - ka just som så: En

vän jag kun-de få. Och om du vill blifva all-ra kä - re-stan min, så

bju - der jag dig att i dan - sen trä-da in. För bomfa-de-ral-la, bomfa-de-ral-la,

bom-fa-de-ral-la-la, för bomfa-de-ral-la-la, för bom-fa-de-ral-la-la. Och

om du vill blifva all-ra kä - restan min så bju - der jag dig att i dan-sen träda in.

43. Förgäfves uppå stigen.

Andante.

p

1. För - gäf - ves up - på sti - gen jag
2. En tid det var så ro - ligt, – den
3. En vin - ter har för - flu - tit, – den
4. När duf - van blif - vit än - ka, hon

mf *p* *p*

dig att mö - ta går; jag lyss - nar, ro - par och jag lyss - nar
tid för - svun - nen är, då vän - skap du för mig i hjär - tat
vin - tern var mig lång, jag ön - ska - de den mån - gen gång till
sig till freds ej ger, och hen - nes hjär - te - sår kan in - gen

mf *mf*

å - - - ter. Det väd - ret är som blå - ser, det
hys - - - te; när jag gick ut åt lun - den, så
än - - - da! Du var i mi - - na dröm - mar, du
li - - - sa; men dö - den hen - - ne fin - ner, när

p *p*

p — poco rit.

böl - jan är som slår; men vän - nens röst sig ic - ke hö - ra
var du för mig där, det min - nas him - lens stjär - nor, som oss
var u - ti min sång, du var i mi - na tan - kar vid min
so - len skri - dit ner, och slu - tar hen - nes kval och kla - go -

p — poco rit.

a tempo — mf — cresc. — f

lå - - ter. Och sky - ar - na de gå på him - me - len den blå; så
lys - te. Det löf - te du mig gaf, att bli min tröst och staf; och
slän - da. Men vå - ren å - ter - kom, fast grön dock gläd - je - tom, en
vi - - sa. Som hen - nes dom - nar af, mitt hjär - ta med sitt kvaf, och

a tempo — mf — cresc.

p

van - dra mi - na tan - kar och in - gen hvi - la få så
om det vo - re stör - re, det sto - ra vi - da haf, det
an - nan fått det hjär - ta, som var min ä - gen - dom; jag
lik - som grö - na trä - dets, som fäl - des i sin saf, skall

f

poco rit.

län - ge jag ej fin - ner den jag sö - - - - ker.
rym - de al - drig gläd - jen, som jag kän - - - - de.
al - drig där - på tän - ker u - tan tå - - - - rar.
snart mitt un - ga hjär - te - blod för - stel - - - - na.

S. J. Hedborn.

p — poco rit.

44. Sven i Rosengård.

Andante.

p *mf* *p*

1. „Hvar har du va't så län - ge,
3. „Hvi är din fot så blo - dig,

Sven i Ro-sen - gård?" „Jag har va - rit i stal - let. Kä - ra mo - der
Sven i Ro-sen - gård?" „Svar-ta få - len tram-pa mig. Kä - ra mo - der

vår. I vän - ten mig sent el - ler al - - - drig." 2. „Hvad
vår. I vän - ten mig sent el - ler al - - - drig." 4. „Hvi

har du gjort i stal - - let, Sven i Ro - sen - gård?"
är ditt svärd så blo - - digt, Sven i Ro - sen - gård?"

mf *p* *mf*

„Jag har vatt - nat få - lar - ne. Kä - ra mo - der vår. I
„Jag har sla - git min bro - - der. Kä - ra mo - der vår. I

vän - - - ten mig sent ___ el - ler al - - - drig."
vän - - - ten mig sent ___ el - ler al - - - drig."

5.
„Hvart skall du då ta vägen?"
„Jag skall rymma af landet."

6.
„Hvad gör du då af din hustru?"
„Hon får spinna för födan."

7.
„Hvar gör du då af barnen små?"
„De få gå för hvar mans dörr."

8.
„När kommer du tillbaka?"
„När svanen han svartnar."

9.
„Och när svartnar svanen?"
„När korpen han hvitnar."

10.
„Och när hvitnar korpen?"
„När gråstenen flyter."

11.
„Och när flyter gråsten
Sven i Rosengård?"
„Stenen flyter aldrig.
Kära moder vår.
I vänten mig sent eller aldrig."

45. Hej, dunkom!

Allegretto, risoluto.

f

Hej, dun-kom! så län-ge vi lef-vom

sjungom, dan-som, haf-vom ro-ligt hvar-je dag! Hej, dun-kom, kvin-ti-le-rom!

så har far min gjort och så gör jag. *p* För nit-ton da-ler i dag och tju-go da-ler i går, för

poco rit. *p* *tempo*

nit-ton da-ler i dag och tju-go da-ler i går, och än-då har jag en riks-da-ler kvar.

46. Jag gick mig ut en aftonstund.

Andantino.

p *mf*

1. Jag gick mig ut en af-ton-stund, jag
2. Han la-de hand u-ti min hand, han

gick mig ner till stran-den. Där möt-te mig en gos-se ung, han
sad' med tår på kin-den: „Ack, dit du vill, dit vill ock jag“ och

räck-te mig då han-den: „Du flic-ka huld, hvar ska' vi bo? hvar
ljuft sjöng af-ton-vin-den. Och må-nan steg så klar ur skyn, ur

ska vi bo på den-na jord, på des-sa jor-de-lan-den?“
skyn den skred; men han till byn, till byn lopp snabbt som vin-den.

47. Flickan gick på ängen.

Andantino.

mf Flic-kan gick på än - gen och räf - sa-de hö; Gos - sen han sa - de: *p* „För dig vill jag dö:“ *pp* *Più lento.* Och det log hon åt.

Tempo I. *p* Ja, ja, ja! Och det *ritard.* log hon åt.

48. Af hjärtat jag dig älskar.

Poco lento.

p rall. a tempo

Af hjär - tat jag dig äls - kar i
Ack om jag kund' be - skrif - va ___

p

all min lef-nads - tid; men det kan jag väl tän - ka, jag får väl al-drig
kär-le-ken så svår, som mån-ga kan väl bä - ra u - ti sin lef-nads -

mf

dig. Själf du mig haf - ver lof - vat, att du skall tro-gen bli; men
vår. Den, som sin vän bort - mi - ster, sin gläd - je mer ej ___ får, en

p

jag är allt för fat - tig, det kan ju al - drig ske. ___
så - dan sorg och ängs - lan all an - nan öf - ver - går. ___

p

49. Å jänta å ja.

Allegretto.

mf

1. Å jän - ta å ja, å jän - ta å ja allt up - på lan - da - vä - gen, å ja, å jän - ta å ja, å jän - ta å ja allt up - på lan - da -

2. Å jän - ta å ja, å jän - ta å ja allt i Ran - sä - ters kyr - ka, å ja, å jän - ta å ja, å jän - ta å ja allt i Ran - sä - ters

f *f* *p*

p

vä - gen. Där möt - te ho mej en mor - gon så klar, å
kyr - ka. Där blic - kar ho på mej så him - me - lens blått, å

p

so - la ho sken på him-me - len så rar, å vac - ker som lju - sa
ö - ga det for så blix - tran - de brådt, å al - dri nån - sin har ja

da - gen ho var, mitt hjär - ta hvar tog de vä - gen?
tåc - ka salf - va fått, ja mi - ste kan min he - la styr - ka.

3.

|: Å jänta å ja :| allt i midsommars vaka, å ja–
|: å jänta å ja :| allt i midsommars vaka.
Då mötte ho mej mä fräsande fröjd,
å aldri nånsin har ja känt mej så nöjd,
ja kasta mina ben i himmelens höjd,
å hoppa öfver alla taka.

4.

|: Å jänta å ja :| allt uti polskedansen, å ja–
|: å jänta å ja :| allt uti polskedansen.
För där tog jag tag uti hennes hand,
för ögat skymdes bort båd' himmel å land,
hur dansen den gick, det vet jag inte grand,
när som ja kom till sansen.

5.

|: Å jänta å ja :| allt uti gröna lunden, å ja–
|: å jänta å ja :| allt uti gröna lunden.
Där tog jag en kyss så rosende röd,
å klagade för henne hela min nöd,
å fråga, om ho ville dela mitt bröd,
å ho svarte ja på stunden.

6.

|: Å jänta å ja :| allt i Ransäters kyrka, å ja–
|: å jänta å ja :| allt i Ransäters kyrka.
Där stodo vi då vid altaret just,
å lofvade tro i nöd å i lust,
å allt intill lifvets sistaste pust
troget hinannan dyrka.

F. A. Dahlgren.

50. Du gamla, du fria, du fjällhöga Nord.

Moderato e maestoso.

f

1. Du gam - la, du fri - a, du
2. Du tro - nar på min - nen från

ff f

mf f

fjäll - hö - ga Nord, du ty - sta, du gläd - je - ri - ka skö - na! Jag
forn - sto - ra dar, då ä - radt ditt namn flög öf - ver jor - den. Jag

mf

häl - sar dig vä - na - ste land på vår jord, din sol, din him - mel, di - na äng - der
vet_ att du är och du blir hvad du var. Ja, jag vill lef - va, jag vill dö i

f mf

pp

grö - na, din sol, din him - mel, di - na äng - der grö - na!
Nor - den, ja jag vill lef - va jag vill dö i Nor - den.

R. Dybeck.

pp

Duplicator Nottryck, Helsingfors

INNEHÅLL.

LIBRARY